

Sygn. akt IV CSK 75/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku M. K., E. F. i I. L.
przy uczestnictwie H. S. i "B." Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.
o zatwierdzenie uchylenia się od skutków niezłożenia oświadczenia o przyjęciu
spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyń
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 8 sierpnia 2014 r., sygn. akt II Ca 405/14,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od M. K., E. F. i I. L. na rzecz "B." Spółki Akcyjnej
w B. kwoty po 40 (czterdzieści) zł z tytułu zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie M. K., E. F. i I. L. w skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 8 sierpnia 2014 r. uzasadniły wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, że jest ona oczywiście uzasadniona oraz tym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, ujęte w formie dwóch pytań.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W wypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest przedstawienie problemu prawnego na tle konkretnych przepisów, przekonanie w drodze argumentacji prawnej, że jest to zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane, a zarazem wywołujące poważne trudności w jego rozwiązaniu, a także wykazanie, na czym polega jego uniwersalne znaczenie. Jednocześnie, niezależnie od nadającego się do uogólnienia precedensowego charakteru kwestii prawnej wymagającej rozstrzygnięcia i związanej z realizacją interesu publicznego, zagadnienie musi pozostawać w ścisłym związku z danym sporem i mieścić się w granicach ewentualnego rozpoznania skargi, przy uwzględnieniu kognicji Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Z tej przyczyny kwestia przedstawiona do rozstrzygnięcia nie może być oparta na własnej wersji stanu faktycznego lub na twierdzeniach niemających oparcia w ustalonej podstawie faktycznej orzeczenia. Takiego błędu nie uniknęły skarżące, formułując zagadnienie na tle własnych założeń oderwanych od podstawy faktycznej wyroku; co istotne, zakres ustaleń składających się na tę podstawę był odpowiedni do przesłanek żądania powoływanych przez skarżące w postępowaniu w toku instancji, a w skardze kasacyjnej nie powołano podstawy naruszenia przepisów postępowania. Niezależnie od tego, wskazana przez skarżące kwestia nie jest w orzecznictwie zagadnieniem nowym, bowiem Sąd Najwyższy zajmował już w niej stanowisko (por. postanowienie z dnia 29 listopada 2012 r., II CSK 171/12), a skarżące nie powołały jako przyczyny przyjęcia skargi rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) ani nie wykazały istnienia rozbieżności w orzecznictwie, wymagających kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego. W świetle uzasadnienia wniosku problem nie polega na istnieniu istotnego zagadnienia prawnego, lecz sprowadza się do dążenia do poddania kontroli prawidłowości zastosowania przepisów przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, co nie stanowi przyczyny uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżące nie przedstawiły argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia i podstaw skargi. Uzasadnienie wystąpienia tej przesłanki zostało ujęte jako „fakt, że orzeczenie, którego dotyczy (*skarga*) wydane zostało z naruszeniem przepisów prawa materialnego oraz wbrew zgromadzonemu w sprawie materiałowi dowodowemu świadczącemu, że wnioskodawczynie pozostawały w błędzie istotnym co do określonych okoliczności, a tym samym uprawnione były do złożenia oświadczeń w przedmiocie uchylenia się od skutków prawnych niezłożenia w terminie oświadczeń spadkowych”. Takie twierdzenie skarżącego nie przekonuje o wystąpieniu powołanej przesłanki przyjęcia skargi.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.